

► 20 Junio, 2022

CRÍTICA
PABLO MELÉNDEZ-
HADDAD

L'Orfeo triomfa amb Vivaldi

L'obra d'Antonio Vivaldi continua sent coneguda principalment per haver sigut la que va portar el gènere del concerto grosso al punt més àlgid a Itàlia. No és per res que les seves populars *Quatre estacions* conformen un hit del barroc que va fer caure les fronteres de la música docta per niar en l'imaginari popular. Però aquest compositor venecià va ser també una de les pedres angulars de la música vocal, tant en el vessant sacre com operístic. La seva revalorització, tanmateix, té encara un llarg camí per recórrer, ja que són molt poques les òperes del seu ampli catàleg que han pogut ressorgir.

En l'àmbit de la música religiosa, les creacions han tingut una sort similar, és a dir, sols un grapat de les obres han pogut emergir dels arxius; són petites joies al capdavant de les quals figuren, precisament, les dues que l'Orfeo Català ha posat en valor amb el concert participatiu que va oferir ahir al Palau. Sí, l'Orfeo ha volgut que el *Dia del soci* estigui dedicat al *prete rosso* i als *Glòria*, *RV 589* i *Magnificat*, *RV 610*. Totes dues, junt amb el *Stabat mater*, les *Salve regina* i l'oratori *Juditha triumphans*, resumeixen la perícia tècnica i melòdica del creador en el camp espiritual.

Orfeo Català

19 juny del 2022
Palau de la Música Catalana

Orfeo Català

El concert de l'Orfeo Català, ahir.

Malgrat que la proposta comportava una traïció a l'esperit de clausura i íntim de totes dues peces, la translació a aquest gran format va resultar impressionant, amb els membres femenins del cor distribuïts pel Palau i amb el bàndol masculí a l'escenari, rere l'orquestra, creant un efecte acústic superb. La música sacra, avui, és també espectacle.

Es va oferir primer el *Magnificat*, amb algun atac puntual de l'orquestra que va resultar borros. L'Orfeo, unit a uns 170 intèrprets individuals, amb companys de viatge de luxe, com l'orquestra barroca *Vespres d'Arnadí* amb el titular, Dani Espasa, a l'òrgan i amb la soprano Irene Mas i la mezzosoprano Tànit Bono. Sota la direcció de Pablo Larraz, van centrar un discurs emotiu que va arribar a moments de gran expressivitat en el *Fecit potentiam* del *Magnificat*, així com en el *Cum sancto spiritu* final del *Glòria*. Veus amb les cordes equilibrades i prou empastades van servir de suport i només hi va haver alguna entrada errònia en el *Gratias* del *Glòria*. Les veus solistes —Mas va ser genial a *Propter magnam*— es van escoltar compenetrades en els duos i amb puntes virtuoses en els seus solos. Totes dues van aportar projecció, boniques matisacions i bon control de les agilitats. ■